

Sygn. akt II CSK 305/17

## POSTANOWIENIE

Dnia 9 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa J.D.

przeciwko Gminie Miastu T. - Zakładowi Wodociągów i Kanalizacji  
w T.

o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 9 listopada 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w P.

z dnia 17 listopada 2016 r., sygn. akt II Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania  
i zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 2700,- (dwa  
tysiące siedemset) złotych z tytułu kosztów postępowania  
kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

W wyniku rozpoznania apelacji powoda J.D., wyrokiem z dnia 17 listopada 2016 r. Sąd Okręgowy w P. zmienił wyrok Sądu Rejonowego w P. z dnia 11 lipca 2016 r. i zobowiązał pozwaną Gminę T. - Zakład Wodociągów i Kanalizacji w T. do złożenia oświadczenia woli o nabyciu od powoda opisanej szczegółowo własności sieci wodociągowej umieszczonej w pasie drogowym oraz na wskazanych działkach za cenę 60 000 złotych, oddalił apelację w pozostałym zakresie i rozstrzygnął o kosztach postępowania. Swoje rozstrzygnięcie Sąd drugiej instancji uzasadnił tym, że pozwana Gmina nie skorzystała z uprawnienia do zawarcia umowy nieodpłatnego przeniesienia przez powoda na Gminę własności infrastruktury przesyłowej, jakie dawała jej umowa przedwstępna lub umowa dzierżawy zawarta z powodem, przez co doprowadziła do przedawnienia własnego roszczenia. To dało podstawę powodowi do domagania się od pozwanej wykupu instalacji przesyłowych podłączonych do przedsiębiorstwa należącego do Gminy (art. 49 § 2 k.c.).

W skardze kasacyjnej pozwana zarzuciła Sądowi Okręgowemu naruszenie prawa materialnego, tj. art. 117 § 1 i art. 118 w związku z art. 49 § 2 i art. 390 § 3 k.c. przez ich błędną interpretację i niewłaściwe zastosowanie, polegające na przyjęciu, że roszczenie powoda nie jest przedawnione. Naruszenie przepisów postępowania dotyczy art. 350 § 3 w związku z art. 321 § 1 k.p.c. odnośnie do sprostowania komparycji wyroku Sądu pierwszej instancji oraz art. 383 w związku z art. 193 § 1, art. 321 § 1, art. 233 § 1, art. 316, art. 378 § 1 i art. 382 k.p.c. Skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i orzeczenia co do istoty sprawy przez oddalenie powództwa (poprawnie powinno być: oddalenie apelacji), ewentualnie po uchyleniu tego wyroku przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania i orzeczenia o kosztach postępowania.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powód wniosł o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na brak spełnienia przesłanek określonych w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania pełnomocnik strony pozwanej, z powołaniem się na art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. wskazał na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne oraz na potrzebę dokonania wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości. W zakresie naruszenia przepisów postępowania, skarżąca z powołaniem się na art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. wskazała również na oczywistość skargi kasacyjnej.

Zagadnienie prawne oraz wątpliwości interpretacyjne sprowadzają się do dwóch pytań: „czy rozpoczęcie biegu terminu przedawnienia roszczenia z art. 49 § 2 k.c. ma niezależny byt, czy też w przypadku zawarcia umowy przedwstępnej dotyczącej kwestii ewentualnego nabycia urządzeń służących do doprowadzania lub odprowadzania płynów, pary, gazu, energii elektrycznej oraz innych urządzeń podobnych bieg terminu przedawnienia roszczenia z art. 49 § 2 k.c. rozpoczyna się z chwilą przedawnienia roszczenia z umowy przedwstępnej” oraz „czy w przypadku zawarcia umowy przedwstępnej roszczenie z art. 49 § 2 k.c. aktualizuje się dopiero po przedawnieniu roszczenia o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli wynikającego z przedmiotowej umowy”?

Mimo przedstawienia interesującego zagadnienia prawnego pełnomocnik skarżącej nie dopełnił powinności wynikającej z art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. i w odrębnym od uzasadnienia podstaw kasacyjnych uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, które zamieścił i opatrzył odpowiednim tytułem, nie zawarł żadnej merytorycznej argumentacji. Nie wystarczy bowiem tylko podnieść, że odpowiedź na zadane pytania, zdaniem skarżącej ma zasadnicze znaczenie dla rozpoznawanej sprawy oraz znaczenie ogólniejsze, ale należy tego dowieść poprzez profesjonalny wywód prawny, poparty orzecznictwem i stanowiskiem doktryny. Przede wszystkim należy odnieść się do już istniejącego orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego tych samych kwestii i wykazać, że zawarte w nim tezy nie wystarczają do rozstrzygnięcia sprawy, albo wykazać zasadność odmiennego poglądu. W szczególności chodzi o wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2016 r. w sprawie III CSK 137/15 (Lex nr 2023160) i uzasadnienie

odnoszące się do podobnego problemu, jak występujący w rozpoznawanej sprawie. Z tego wynika, że brakuje wykazania przesłanek do złożenia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej w myśl art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

Podobnie się sprawa przedstawia z oczywistą zasadnością skargi, która w końcowym fragmencie wniosku, a potem w jego uzasadnieniu jest powtórnie powiązana z wymagającym rozstrzygnięcia zagadnieniem prawnym, choć bliżej niesprecyzowanym. W każdym razie pewna nieudolność pełnomocnika powoda w sformułowaniu żądania nie może być równoznaczna z oczywistą zasadnością skargi, prowadzącą do podważenia z tej przyczyny prawomocnego orzeczenia sądowego, skoro z pisma pełnomocnika powoda z dnia 18 grudnia 2014 r., skierowanego do Sądu pierwszej instancji wynika, że żąda od pozwanej Gminy nabycia urządzeń infrastruktury przesyłowej za kwotę 60 000 złotych. Sąd uznał to za wystarczające zmodyfikowanie pierwotnego żądania „o zapłatę”. Z kolei, w wyroku Sądu drugiej instancji nie można stwierdzić uchybień, które podważałyby samo ostateczne rozstrzygnięcie sporu z przyjęciem za podstawę materialnoprawną art. 49 § 2 k.c., które mogłyby stanowić o rażącym naruszeniu prawa, a tylko takie i to widoczne *prima facie* mogłoby uzasadniać oczywistość skargi na gruncie art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c.

Z tych względów należało na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. orzec jak w postanowieniu, rozstrzygając o kosztach postępowania na podstawie art. 98 w związku z art. 391 § 1 i art. 398<sup>21</sup> k.p.c.